

Ἡ μήτηρ προσηύχεται ἐξαιτουμένη ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ σωτήριόν τινα ὑπνον. Ὁ καθηγητής, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀδριανὸς ὡμολόγησεν ὅτι ἔπιεν ὀλίγας σταγόνας ὀπίου, ἤλπίζεν ὡσαύτως, ὅτι μετὰ τὴν πυρετώδη ταραχὴν θὰ παρουσιαζέτο εὐεργετικός τις ὑπνος. Πράγματι ἐλαφρά τις ἀναπνοὴ ἐμαρτύρει ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἀπεκοιμήθη. Ὁ Σενούτας εἰσῆλθεν ἀθορύβως εἰς τὸ δωμάτιον καὶ κατώρθωσε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν καίόμενον λύχνον χωρὶς νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν ἀσθενῆ, καὶ νὰ ἐξέλθῃ πάλιν ἐκ τοῦ δωματίου. . . Ἡ θύρα ἐκλείσθη, ἡ δὲ ἔτι ἔνδακρος μήτηρ μετὰ τῆς Ἑλένης ὑπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτῶνά της ὀλίγον πρὸ τῆς χαραυγῆς. Ὁ πιστὸς Σενούτας ἐξῆλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν ἐξώστην.

10.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐκοιμήθη ἐπὶ μακρότερον χρόνον τοῦ συνήθους· ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ οὐδόλως σχεδὸν ἐκινήθη, ἀφυπνίσθη δὲ μόλις περὶ τὴν πρωΐαν. Ὁ καθηγητής ἤκουσεν αὐτὸν βήχοντα ἰσχυρῶς καὶ εἰσῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ δωμάτιόν του· ὁ Ἀδριανὸς ἐφαίνετο λησμονήσας ἐντελῶς τὰ συμβάντα τῆς προτεραίας ἐσπέρας. Ἠρώτησε τί ὥρα εἶνε, παρεπονείτο ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν, μόλις δὲ βραδύτερον ὅτε ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐσκορπισμένων χαρτίων, ἐσιώπησεν ἀμέσως καὶ ἔγινε κατηφής. Ὁ Σενούτας ἐφοβεῖτο, νὰ ἀναμνήσῃ αὐτῷ τὰ συμβάντα τῆς

χθεςσινῆς ἐσπέρας, καὶ ἤρχισε νὰ ὁμίλῃ περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, μέχρις οὗ ὁ Ἀδριανὸς ἐζήτησεν αἴφνης νὰ ἀνοίξωσι τὰ παράθυρα ὅπως εἰσέλθῃ φῶς. Ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ τὰ γεγραμμένα φύλλα τοῦ χάρτου καὶ ἐφαίνετο οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενος ἢ περὶ τοῦ ποιήματος. Πρὶν ἢ ἔτι ἐξυπνήσῃ ὁ Ἀδριανός, ἡ Ἑλένη τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἔφερε προφανῆ ἴχνη τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν φροντίδων τῆς παρελθούσης νυκτός, ἔσπευσε πρὸς τὴν φίλην τῆς Ἀγγλίδας. Αὐτὴ καὶ ἡ μήτηρ ἐφοβούντο μήπως ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ὄρεξις τοῦ Ἀδριανοῦ θὰ παρετεινετο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἀμφότεραι εἶδον ὅτι οὐδεμίαν ἐπιρροὴν πλέον ἠδύναντο νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ Ἑλένη ἔσπευσε λοιπὸν πρὸς τὴν Ἀγγλίδαν ὅπως τὴν παρακαλέσῃ νὰ κάμῃ καὶ πάλιν χρῆσιν τῆς δύναμews ἣν εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἡ Μις Ρόζα ἐκάθητο ἤδη ἐπὶ τῆς τερράτσας, ἀτενίζουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ μὲ ὀφθαλμοὺς ὀλίγους οὐδὲν ἔβλεπον, ἀνακεκλιμένη ἐπὶ τῆς ἔδρας ὡς τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀγριππίνης ἐν τῷ Μουσεῖῳ Borbonico, καὶ βεβυθισμένη εἰς σκέψεις. Ἐφαίνετο καταβαλλομένη ὑπὸ τὸ βάρος πασῶν τῶν σκέψεων, τῶν φόβων καὶ τῶν πόθων τοῦ γυναικείου φύλου. Ὅτε ἡ Ἑλένη ταχέως πλησιάσασα περιεπτύχθη αὐτὴν ἐξ ὀπίσθεν ἡ Ἀγγίλις συνεταράχθη καὶ παρήλθε πολὺς χρόνος μέχρις οὗ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ὄνειροπολήσεων, ἐν ᾧ ἦτο βεβυθισμένη.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΘΩΜΑΣ ΕΔΙΣΟΝ.

Κατάμεστος πλήθους ἦτο ἡ αἴθουσα τοῦ Μουσείου τῆς Ἐιδελβέργης ἐν ἣ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον συνήλθε τὸ Συνέδριον τῶν γερμανῶν φυσιοδιφῶν καὶ ἰατρῶν. Αἱ πολιαὶ καὶ φαλακραὶ, ὡς ἐπὶ το πολὺ, κεφαλαὶ ἐκεῖναι ἐκάμπτοντο, θὰ ἔλεγέ τις, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς σοφίας. Περιφανεῖς καὶ περιώνυμοι ἄνδρες ἦσαν ἐκεῖ, ὁ Βίρχιο, ὁ Χέλμχολτς καὶ ἄλλοι, ἀντιπροσωπεύοντες τὸ κατακόρυφον σημεῖον εἰς ὃ ἀνήχθη ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη. Ἀλλὰ πάντες μετὰ τινος πυρετώδους ἐνδιαφέροντος παρετήρουν ὡχρόν τινα ἄνδρα, ἐξυρισμένην ἔχοντα τὴν μορφήν, μέλαιναν δὲ καὶ πυκνὴν φέροντα κόμην, ἐν τινι γωνίᾳ τῆς πρώτης σειρᾶς καθήμενον. Ἀπὸ τῆς περιθεούσης τὴν αἴθουσαν στοᾶς, ἣτις εἶχε μεταβληθῆ εἰς θεωρεῖον, πολλαὶ χεῖρες ἐδείκνυον τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ πολλαὶ κεφαλαὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἔκυπτον ὅπως τὸν ἴδωσι, καὶ ἠκούοντο φωναὶ θαυμασμοῦ:

— ὦ! Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἐδισον!

Ἐκεῖνος ἐκεῖ ἦτο ὁ Ἐδισον, οὗ τὸ ὄνομα διαπλεῦσαν θαλάσσας καὶ ὠκεανούς διεσημίσθη ἀνά τὴν ὑφήλιον. Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ σιγηλὸς καὶ συνεσταλμένος ἦτο ὁ τολμηρὸς δαμαστής τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὁ μεγαλοφυὴς ἐφευρέτης τοῦ φωνογράφου, τοῦ ἀεροφώνου, τοῦ μεγαφώνου, τοῦ μικροφώνου, τοῦ φωνομέτρου καὶ τῶσαν ἄλλων θαυμασιῶν ἐφευρέσεων, ὁ διὰ τοῦ μεγαλοπράγμονος νοῦ του ἀρπάσας ἐκ τῆς φύσεως τ' ἀπόκρυφα, ἅτινα ἐπὶ χιλιετηρίδας ὄλας οὐδ' ὑπόπτειν κἂν ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ πρὸ τινῶν μηνῶν ὡς κατακτητὴς ἔλθων εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ ἀνὴρ οὗ τὸ ὄνομα περιεβόμβει μετὰ θαυμασμοῦ ἐπὶ ἐβδομάδας ὄλας, ἰσχυρότερον παντὸς ἄλλου, ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, ὁ βασιλικῶν τιμῶν ἀξιώθεις, εἶνε αὐτόχρημα ἑαυτοῦ δημιουργημάτων, ἀνυφθεις καὶ γιγαντωθεις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ

ἐφευρέσει ἄνευ συστηματικῆς προπαιδείσεως, ἄνευ ὑποστηρίξεως, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διότι ὑπὸ τὸ μέτωπόν του ἔφερε τὴν μεγαλοφυΐαν, καὶ ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ ἀκαταπόνητον φιλοπονίαν.

Ὁ νῦν ἑκατομμυριοῦχος Ἐδισον ἐγεννήθη τῇ 10. Φεβρουαρίου 1847 ἐν Ὀχιο τῆς Ἀμερικῆς, ὑπὸ πενιχροτάτην στέγην. Εἰς οὐδὲν σχολεῖον ἐφοίτησε, τὰς δὲ στοιχειωδὲς στάτας γνώσεις τῆς ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ἐδίδασκεν αὐτῷ ἡ μήτηρ του. Τὸ παιδικὸν αὐτοῦ μέτωπον λίαν ἐνωρὶς ἐσηκίασαν αἱ μέριμναι, καθ' ἣν δ' ἠλικίαν ἄλλα παιδία ἐντροφῶσιν εἰς τὰς μητρικὰς θωπιείας αὐτὸς ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς ἀτεράμνου ἀνάγκης ν' ἀρχίσῃ τὸν σκληρὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα. Ἡ πρόωρος ἐκεῖνη πάλη δὲν συνέτριψε τὸν Ἐδισον, ἀλλ' ἐνέτεινε καὶ ἐκράτυνε τὸν χαρακτήρα του, εἰς τοὺς δυσχερεῖς δ' ἐκείνους χρόνους ὀφείλει ὁ μέγας Ἀμερικανὸς τὴν ἀκατάβλητον αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἐπιμονὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ὀλιγάριαν, αἵτινες μέχρι τοῦ νῦν χαρακτηρίζουσι τὸν βίον του. Δεκαετής, ἦτο ἤδη ἐφημεριδοπώλης ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς μικρᾶς γενεθλίου του χώρας, δωδεκαετής δὲ μόλις ἴδρυσεν ἐφημερίδα, ἐν ἣ ἐδημοσίευσεν εἰδήσεις ἐνδιαφερούσας ἰδίᾳ τοὺς ταξιδιώτας. Τὴν ἐφημερίδα ταύτην ἐστοιχειοθέτει διὰ παλαιῶν στοιχείων καὶ ἐξετύπου διὰ παλαιοῦ πιεστηρίου, ἅτινα εἶχεν ἀγοράσῃ ἐν μικρᾷ τιμῇ, ἐντὸς φορτηγοῦ ἀμάξης τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, καὶ ἐν τούτοις ἡ ἐφημερίς αὕτη μετ' ὄλην τὴν πτωχίαν τῆς καὶ τὸν μικροσκοπικὸν ἐκδότην τῆς περιεῖχεν ἐνίοτε τὰς νεωτάτας καὶ σπουδαιότατας εἰδήσεις ἐκ τοῦ μεταξὺ Βορείων καὶ Νοτίων Ἀμερικανῶν πολέμου. Ὁ Ἐδισον συγχρόνως ἠσχολεῖτο περὶ τὴν φυσικὴν καὶ τὴν χημείαν, ἀλλ' ἡμέραν τινα ἐκτελῶν πείραμά τι ἐνέβαλε πῦρ εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ τότε ἡ διεύθυνσις τὸν ἀπεδίωξε. Μετ' ὀλίγον

βλέπομεν αὐτὸν τηλεγραφητὴν ἐν Πορτ-Ουράν, ἔνθα συμπλήρωσεν ἐν πολλοῖς τὰς μελέτας του, βραδύτερον δὲ παρὰ μεγάλη τηλεγραφικῆ ἑταιρεία.

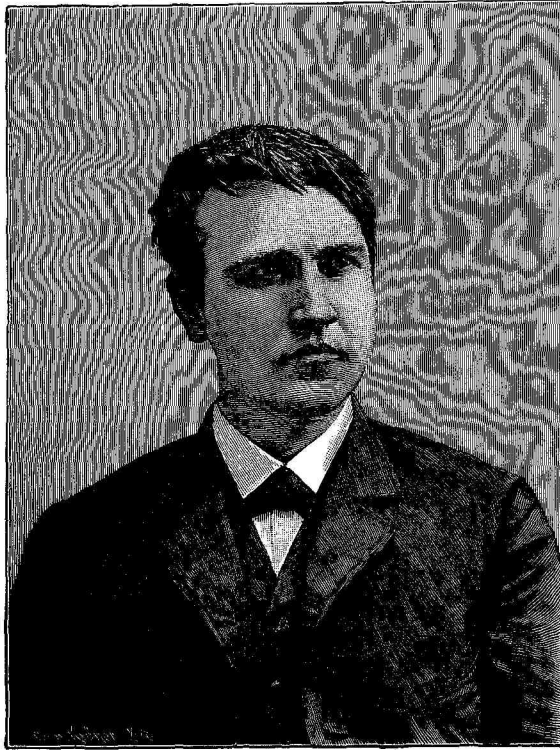
Ἄλλὰ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἀκοίμητον εἶχεν ἤδη ἐπινοήσῃ ἐφευρέσεις τινάς· δοὺς δὲ τὴν παραίτησίν του ὁ Ἐδισον ἱδρυσεν ἐν Μένλο-πάρκ τὸ περιώνυμον καταστὰν ἐργαστήριον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήλθον αἱ θαυμάσιαι αὐτοῦ ἐπινοήσεις. Πρὸ μικροῦ δὲ ἀφείς τὴν κατοικίαν ἐκείνην ἱδρυσεν εὐρὺ ἐργοστάσιον ἐν Ὁράνζη, ἐν ᾧ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ἐργάζονται ἑκατοντάδες ἐπιστημόνων καὶ λαγεῶνες ἐργατῶν. Ἡ νέα αὐτοῦ κατοικία περιγράφεται ὡς πραγμάτων μαγικοῦ ὄνειρου, ὡς ζωποίησις παραμυθίου τινὸς τῆς Χαλιμάς· ἡ ἀνεξάντλητος ἐφευρετικότης του διεκόσμησε τὴν οἰκίαν ἐκείνην διὰ μηχανημάτων ἐκπληκτικῶν. Ὡς μέγας τις ποιητὴς ἀσχολούμενος εἰς ἐκτενὲς ἔργον γράφει ἐν τῷ μεταξύ καὶ μικρὸν τι σοννέτιον ἔρρυθμον καὶ ἐναρμόνιον, οὕτω καὶ ὁ Ἐδισον μεταξύ τῶν μεγάλων του ἐφευρέσεων ἐπινοεῖ μηχανήματα ὅπως τῷ παρατίθεται ἡ

τροφή του ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του ἄνευ ἀνθρωπίνης μεσολαβήσεως, οἰοῦναι διὰ μαγείας, μηχανήματα πρὸς σύλληψιν τῶν κλεπτῶν. Οἱ ἀστεισμοὶ τοῦ Σαίξπηρ εἶνε ποιήματα καὶ οἱ ἀστεισμοὶ τοῦ Ἐδισον εἶνε ἐφευρέσεις.

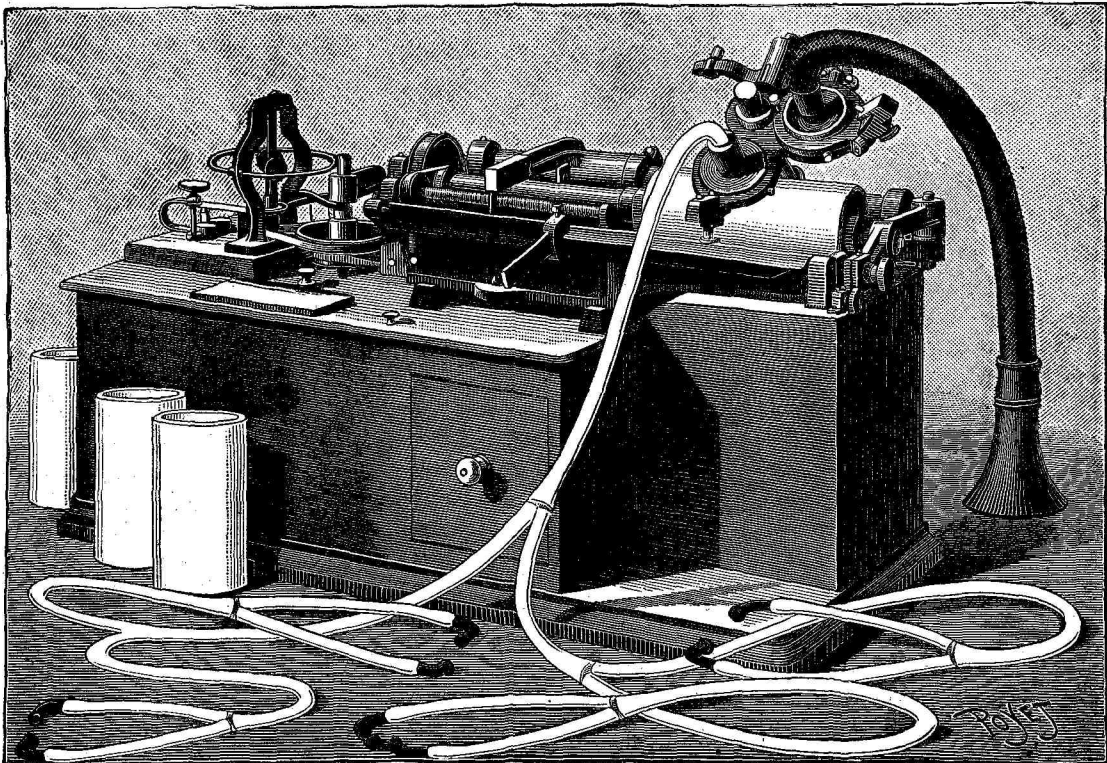
Ἄλλ' ἐκ πασῶν τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Ἐδισον ἡ μάλιστα διαφημισθεῖσα εἶνε ὁ φωνογράφος, ὃν μετ' ἀλλαγμῶν θαυμασμοῦ ἐχαιρέτισε καὶ ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν, κατὰ δὲ τὴν ἐν Βερολίῳ βραχεῖαν τοῦ Ἐδισον διατριβὴν ὁ πολὺς Dubois-Reymond ἐχαράκτηρισεν ὡς αὐτόγρημα θαυμάσιον (geradezu bewundernswert).

Ὁ φωνογράφος δὲν ἐγένετο δια μιᾶς ὡς ἔχει σήμερον. Ὁ Ἐδισον ἐφεύρεν αὐτὸν πρὸ δώδεκα ἢ δέκα πέντε ἐτῶν, ἀλλ' ὁ φωνογράφος ἐκεῖνος ἦτο πολλῶ ἀτελέστερος, οἰοῦναι ἔμβρυον τοῦ νῦν. Καὶ ἐργάζετο μὲν ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἐδισον ὅπως καταστήσῃ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς πρακτικῶς χρησιμώτερον, οἰκονομικώτερον καὶ ἀσφαλέστερον, ἀλλ' ἐργάζετο συγχρόνως ἀκαταπονήτως καὶ εἰς τὸν φωνογράφον, κατὰ μικρὸν καὶ ἐπιμύχθως τελειοποιῶν αὐτόν, ἀντικαθιστῶν τὸ ἐκ ψευδαργύρου περίβλημα τοῦ κυλίνδρου διὰ κηρίνου καὶ πολλὰς ἄλλας ἐπιφέρων μεταβολὰς.

Ὁ φωνογράφος ὡς ἔχει τανῦν σύγκειται ἐξ ὀρεγαλίνου κυλίνδρου ἐπιχειμένου κεντρικοῦ ἄξονος, ὃν κινεῖ περιστροφικῶς ταχύτατα ἠλεκτρικὸν κινητήριον. Τὸν κύλινδρον τοῦτον περιβάλλει κήρινος κόλλος σωλὴν, προσδεχόμενος τὰς ἡχηρὰς δονήσεις. Ὑπὲρ τὸν κύλινδρον εὐρίσκεται εἶδος κέρατος, εἰς οὗ τὸ βάθος ὑπάρχει λεπτότατον μέταλλινον διάφραγμα φέρον ὄξείαν ἀκίδα ἐφαπτομένην τοῦ κηρίνου κυλίνδρου. Ἄνω τοῦ διαφράγματος ἀνοίγεται

ΘΩΜΑΣ ΕΔΙΣΟΝ.

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΔΙΣΟΝ.

κωνοειδὲς ἀκουστικὸν κέρατος ἐνισχύον τὴν φωνὴν καὶ καθιστῶν ἐντονωτέρας τὰς δονήσεις αὐτῆς. Ὄταν τις ὁμιλῇ ἐντὸς τοῦ κωνοειδοῦς ἀκουστικοῦ κέρατος ἡχητικὰ κύματα δονοῦσι τὸ διάφραγμα καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀκίδα· αὕτη δὲ διέρχεται ἐπὶ τοῦ κηρίνου κυλίνδρου ἐντυποῦσα κοιλώματα μᾶλλον ἢ ἥτον βαθέα.

Διπλοῦν τινα σκοπὸν προτίθεται ὁ φωνογράφος, ἔνθεν μὲν νὰ εἰσδέχεται τὴν ἐντύπωσιν τῆς φωνῆς, ἐτέρωθεν δὲ ν' ἀναπαράγῃ τὴν φωνὴν κατὰ τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην.

Μεγίστη ἀνομολογεῖται ἡ χρησιμότης τοῦ φωνογράφου, ἐν πρώτοις δὲ φαίνεται ὅτι μέλλει ν' ἀντικαταστήσῃ τοὺς

στενογράφους, ἀποθησαυρίζων μετὰ τῶν λέξεων καὶ τὴν φωνὴν τῶν ἀγορευόντων.

Ἄλλὰ καὶ πρὸς ἰδίαν χρῆσιν φαίνεται προωρισμένος. Ρῆτωρ τις δύναται ν' ἀποστείλῃ πολλαχοῦ τὸν λόγον αὐτοῦ ἐντετυπωμένον ἐπὶ τοῦ κηρίνου κυλίνδρου. Διὰ τῆς ἐξόχου ἐφευρέσεως τοῦ Ἑδισον δύναται νὰ παρίσταται συγχρόνως πολλαχοῦ καὶ ν' ἀγορεύῃ ἐνώπιον χιλιάδων ἀκροατῶν, ἀφανῆς αὐτὸς καὶ καθήμενος ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του.

Ἐν τῷ ἐν Εἰδελβέργῃ συνεδρίῳ τῶν φυσιοδιφῶν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑδισον Βάγκεμαν ἐξηγῶν πρὸς τὸν μέγαν δούκα τῆς Βάδης τὸν μηχανισμόν τοῦ φωνογράφου (ἀνέλαβε δὲ τοῦτο ὁ Βάγκεμαν διότι ὁ Ἑδισον πλὴν τῆς μητρικῆς γλώσσης οὐδεμίαν ἄλλην γινώσκει) εἶπε δεικνύων κηρίνον τινα κύλινδρον.

— Εἰδὼ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Βίσαρκι!

Καὶ ὁ μέγας δούξ καὶ πάντες ἔκυψαν μετὰ περιεργίας νὰ ἴδωσι τὸ λευκὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα τὸ φυλάττον καὶ ἀναπαράγον, κατὰ βούλησιν τοῦ κινουμένου τὸν κύλινδρον, τὴν φωνὴν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τῆς Γερμανίας.

Πράγματι, ὡς μέχρι τοῦδε διαφυλάττονται ὡς πολύτιμα κειμήλια τ' αὐτόγραφα ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἢ προσφιλῶν προσώπων, τοῦ λοιποῦ θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ διατηρῶμεν αὐτὴν τὴν φωνὴν, οἶονεὶ ζῶσαν πνοὴν τοῦ στόματος τῶν μεγάλων ἢ ἀγαπητῶν ὄντων ἅτινα ἀφήρπασεν ὁ τάφος. Χάρις εἰς τὸν Ἑδισον τὸ μνήμα δὲν θὰ παραλαμβάνῃ πλέον καθ' ὅλοκληρίαν τοὺς ζήσαντας. Καὶ θὰ ἰδρυθῶσι τότε δημόσια μουσεῖα, καὶ οἰκογενειακὰ ἔτι, περιλαμβάνοντα τοιοῦτους πολυτίμους κύλινδρους!

... K.

1. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ (σελ. 305).

2. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΛΟΓΙΖΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Rudolf Eichstedt (ἐν σελ. 309). (Ἰδ. ἀρ. 3, ἔτος Ε', σελ. 41 καὶ 45.)

3. ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΦΡΕΙΔΡΙΧΣΚΡΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ „COMMUNS“ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΟΤΣΔΑΜΗ (ἐν σελ. 313).

Τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο οἰκοδόμημα τῶν πρῶσσικῶν Βερσαλιῶν, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ἡ μέλλουσα ἡμῶν βασίλισσα, ἡ Α. Α. Υ. πριγκίπισσα Σοφία, γνωρίζομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ. Τὸ μέγαρον Φρειδριχσκρον, ὑπερ ἀρχικῶς ἐκαλεῖτο „Νέον μέγαρον Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου“ εἶτα δὲ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὠνομάζετο ἀπλῶς „Νέον πάλαιον“, εἶνε τὸ λαμπρὸν καὶ περιφανὲς ἐκεῖνο οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον Φρειδερίκος ὁ Μέγας μετὰ τὴν ἐν Οὐβερτουπόλει (Hubertsburg) εἰρήνην ἐν ἔτει 1763 μέχρι 1769 ἀνήγειρεν ἵνα δείξῃ εἰς τὸν κόσμον, κατὰ μὲν τοὺς ἰδίους του εἰρωνικὸς λόγους, ὅτι ἐκράτησε τὸ τελευταῖον λεπτὸν ἐν τῷ θυλακίῳ του, πράγματι δὲ ὅπως παράσχη ἐργασίαν καὶ τροφὴν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀπολυθέντας στρατιώτας. Ἐκεῖ ἐγείρεται ὑπερηφάνως τὸ ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος Brüning κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ περιφήμου παλλαδίου ἐκεῖ ἐκτείνονται πλείονες τῶν διακοσιῶν μεγαλοπρεπεστάτων αἰθουσῶν καὶ πολυτελεστάτων δωμάτων ὑπὸ τὸ βασιλικὸν στέμμα, ὑπερ βαστάζουσιν αἱ τρεῖς Χάριτες ἐπὶ τοῦ θόλου ὑπεράνω τοῦ ἀετώματος, ἐνῶ παρὰ τῇ ἑτέρᾳ τοῦ κτιρίου πλευρᾷ ὑπεράνω τοῦ κυρίου θριγκοῦ ὁ πρῶσσικὸς ἀετὸς ἀναπετανύει τὰς ἰσχυρὰς αὐτοῦ πτέρυγας. Τινὲς τῶν μεμνημένων ἰσχυρίσθησαν, ὅτι αἱ τρεῖς Χάριτες οὐδὲν ἄλλο παριστῶσι κυρίως εἰ μὴ τὰς τρεῖς ἐχθρὰς τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου, τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν τὴν Αὐστριακὴν, τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσίας Ἐλισάβετ καὶ τὴν Μαρκησίαν Πομπαδούρ, συμβολικῶς δὲ σημαίνει τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο ὅτι πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῶν τριῶν τούτων γυναικῶν ἐχρησίμευσαν μόνον εἰς τὸ νὰ ἐδραιώσωσιν ἔτι στερρότερον τὸ πρῶσσικὸν βασιλικὸν στέμμα.

Ἄσκη ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ρυθμοῦ ῥοκκοῦ (τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ') ἀπαστράπτει ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κτιρίου. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἔχει 322 παράθυρα, δι' ὧν καθίστανται πανταχόθεν περίοπτα τὰ μαγευτικὰ περιχώρα τῆς Ποτσεδύμης. Τὰ πρόσγεια δώματα καὶ αἱ πτέρυγες τοῦ κτιρίου περικοσμouνται ἐξωθεν ὑπὸ 425 μαρμαρίνων ἀγαλμάτων, ἐνῶ εὐρύταται ἀψίδες αἰμασιῶν, σφαιροειδεῖς ἀκακίαι, ὑελοσκεπεῖς πορτοκαλλεῶνες καὶ μαρμαρίνοι ἔρμαϊ ἀποτελοῦσι τοὺς ἐκ τοῦ κήπου ἄγοντας διαδρόμους. Ὅπισθεν τοῦ μεγάρου ἐκτείνεται τὸ στρατιωτικὸν πεδῖον καὶ παρ' αὐτῷ ὑφouνται τὰ δύο ἰδιόρρυθμα οἰκοδομήματα μὲ τὰς εὐρείας καὶ περικαμπεῖς λιθίνας κλίμακας, ἅτινα παρίστανται εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἡμετέρας εἰκόνας, καὶ τὰ ὁποῖα ὠνομάσθησαν „Comms“ (κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ὁμωνύμων κτιρίων τοῦ ἐν Βερσαλίαις μεγάρου), ἐχρησίμευσον δὲ ἄλλοτε ὡς κατοικίαι τῶν αὐλικῶν ἵπποτῶν. — Ὁ μέγας πρόδομος (vestibule) ἐκ σιλεσιακοῦ μαρμάρου, ἡ δι' ὄστρεῖνων τεχνουργημάτων κεκοσμημένη αἰθουσα καὶ ἡ μαρμαρίνη στοά, αἱ πομπικαὶ αἰθουσαι τοῦ Μεγάλου τῆς Πρῶσσίας βασιλέως, αἱ αἰθουσαι τῶν ξένων κτλ. κτλ. τὰ πάντα εἶνε πλήρη πολυτιμοτάτων ἐπίπλων, σπανιωτάτων κειμηλίων, θαυμασιωτάτων ἀριστοτεχνημάτων τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς, τιμαλφεστάτων μνημείων καὶ ἀναμνήσεων. Εἰσέτι εὐρίσκονται ἐπὶ θρονίων ἐστημένα προσωπογραφία, ὡς λ. χ. ἡ εἰκὼν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωσήφ καὶ ἡ τῆς ἐκλεκτεῖρας τῆς Σαξωνίας Μαρίας Ἀντωνίας: Ὅσαῖς ὁ μέγας Φρειδερίκος ἠθέλε νὰ ἐνδείξῃ ἰδιαιτέραν τιμὴν εἰς τοὺς φίλους του, δὲν ἄφινε τὰς εἰκόνας τῶν ἀνηρτημέναις εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἴστανεν αὐτὰς ἐπὶ θρονίων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς.

Ἄδυνατοῦμεν νὰ εἰσαγάγωμεν διὰ τῆς γραφίδος τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν εἰς τὰ ἐνδότερα δώματα τοῦ θαυμασίου τούτου μεγάρου, ἐν οἷς ἀπαστράπτει πᾶσα ἡ καλλονὴ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς τέχνης καὶ τοῦ πλοῦτου, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου περὶ τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ κτιρίου καλλονῶν ὁμιλεῖ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν εὐγλωττότερον πάσης περιγραφῆς.